ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἡ σκέψις σου εἶνε καλή· Ἄς μή χάνουμε καιρό...

Ὁ καθηγητὴς πλησίασε μὲ δυὸ-τρεῖς πήδους τὸ φέρετρο τῆς Ντόλλυ, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸν ἅγιο ἄρτο καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἄναψε τὸ φανό σου καὶ φώτιζέ μου...

Μέσα ἀπ' τὸ φέρετρο ἀποσύρθηκε συγχρόνως ἡ φωνὴ τῆς Ντόλλυ μαζὶ μὲ τρόμο :

— Συμβαίνει τίποτε, κ. καθηγητά ;

— Ὄχι, παιδί μου, ἠσύχασε...

Ταυτοχρόνως ὁ Οὐίλλιαμ τοποθέτησε γρήγορα-γρήγορα στὶς ἀραμάδες τοῦ φερέτρου τὸν ἅγιο ἄρτο καὶ ξαναγυρίσαμε στὴ θέσι μας.

Ἦταν καιρός.

Μακρυά, ἀπὸ τὸ βάθος τῶν στοῶν, ἀκούσθηκε ἕνα ἀργό, σταθερὸ καὶ βαρὺ περπάτημα !...

— Ἔρχεται ! εἶπε ὁ καθηγητής.

— Ἔρχεται ! ψιθέρισα κ' ἐγὼ μηχανικὰ τρέμοντας ὅλος.

Τὸ περπάτημα πλησίαζε διαρκῶς...

Κρυμένοι πίσω ἀπὸ μερικὰ σπασμένα φέρετρα, τοποθετημένα τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, κοιτάζαμε πρὸς τὸ βάθος τῆς στοᾶς, στὴν ἀκρία βρισκόμαστε ...

Ἔξω ξημέρωνε... Ἡ ὁμίχλη εἶχε τραβηχτεῖ...Ἀμυδρὸ φῶς ἔμπαινε ἀπ' τὸ χάσμα τοῦ τοίχου...

Τὸ περπάτημα ἀκούγοταν τώρα στὴ στοὰ ποὺ εἴμαστε κρυμένοι. Μερικὰ δευτερόλεπτα ἀπερίγραπτης ἀγωνίας ἐπέρασαν κ' ἔξαφνα...ἔξαφνα παρουσιάστηκε *Ἐκεῖνος*, ὁ Στῆβενς, φρικώδης, τρομερός, ἀπαίσιος !..

Θεέ μου !... Ἦταν κομψὰ ντυμένος καὶ χωρὶς καπέλλο, σὰν ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται σπίτι του. Φοροῦσε ἕνα μαυρό, κοντρὸ πανωφόρι καὶ γκέτες. Ἦταν φρεσκιά, τρομακτικὰ χλωμός...

Τὰ μάτια του γυαλοκοποῦσαν παράξενα...

Τ' αὐτιά του εἶχαν μακρύνει ἀλλόκοτα, μοιάζαν σὰν αὐτιὰ ζώου...

Τὰ χείλη του εἶχαν ἕνα κόκκινο, κοκκινὸ χρῶμα, λὲς κ' ἦσαν βαμμένα μὲ αἷμα !...

Τὸν κοιτάζαμε καταγμένοι, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή μας...

Ἀπ' τὴ σιγμὴ ποὺ μπῆκε στὴ στοὰ ποὺ βρισκόμαστε, ἔφερε μαζύ του καὶ μιὰ φρικώδη δυσωδία, δυσωδία τάφου, δυσωδία σαπίλας !...

Ὅλα γύρω ἦσαν βουβά, σιωπηλά, ἀτάραχα...

Ἡ νυχτερίδες κοιμόντουσαν κρεμασμένες στὴν ὀροφὴ τῆς στοᾶς.

Οἱ πονηροὶ εἶχαν τρυπώσει, φοβισμένοι κι' αὐτοί, στὶς φωλιές τους...

Περιμέναμε ἀνυπόμονοι νὰ δοῦμε τί θὰ συνέβαινε. Εἴχαμε ἑτοιμα στὰ χέρια μας τὰ πιστόλια μας καὶ τοὺς σταυρούς μας, μὲ τὸν ἅγιον ἄρτον...Ὁ Στῆβενς δὲν μᾶς εἶχε ἀντιληφθεῖ, ἀσφαλῶς, δὲν ὑποψιάζοταν κἄν ὅτι βρισκόμαστε στὶς καταπόμβες. Αὐτὸ τοὐλάχιστον ἔδειχνε ἡ ἀμέριμνη στάσι του. Εἶχε τὴν ἰδέα πὼς εἶνε ἀσφαλής ἐκεῖ κάτω...Ἀφοῦ στάθηκε σκεπτικὸς μερικὲς στιγμές, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο στὸ στῆθος καὶ βυθισμένος σὲ σκέψεις, τίναξε ἔξαφνα τὸ κεφάλι του ψηλὰ καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφρασι ἀγρίας εὐχαριστήσεως...Κύνταξε ὁλόγυρά του κ' ἡ μορφή του φωτίστηκε πάλι ἀπὸ ἕνα σατανικὸ χαμόγελο. Ἀπὸ σημάδια ποὺ ὑπῆρχαν γύρω του καὶ τὰ ὁποῖα μόνον αὐτὸς διέκρινε, εἶχε καταλάβει, φαίνεται πὼς οἱ κακοῦργοι ἐξεπλήρωσαν κατὰ γράμμα τὶς ἐντολὲς ποὺ τοὺς εἶχε δώσει, πὼς εἶχαν μεταφέρει ἐκεῖ τὸ ἄγαλμα του...

Προχώρησε σιγὰ-σιγὰ ὥς τὸ χάλασμα τοῦ τοίχου, κύτταξε ἔξω, πρὸς τὸ ποτάμι κ' ὕστερα κάρφωσε τὸ μάτι του πάνω στὴ σειρὰ τῶν φερέτρων, λὲς κ' ἤθελε νὰ μαντέψῃ προκαταβολικῶς τὸ φέρετρο, στὸ ὁποῖο βρίσκοταν κλεισμένη ἡ ἄτυχη κόρη ποὺχε βάλει στὸ μάτι, ποιὸς ξέρει γιὰ ποιούς κατα-

Μέσα σ' εὐωδιαστοὺς ἀνθοὺς...

χθονίους σκοπούς...

Κατόπιν πλησίασε στὸ πιὸ ἀκριβὸ φέρετρο καὶ τὸ ἄνοιξε. Τὸ εἶδε ἄδειο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ πλαγινό του μουρμουρίζοντας :

— Ποῦ τὴν ἔβαλαν ;... Σατανᾶ !... Κ' ἡ ὥρα περνᾶ !... Ἀλήσε κ' ὁ τελευταῖος πεταινός...Ἔξω ξημερώνει... Ἀρχίζει νὰ φωτίζῃ...Τὸ καταραμένο φῶς τῆς ἡμέρας θ' ἀπλωθῆ σὲ λίγο κιντοῦ...Δὲν μοῦ μένει καθόλου καιρός. Κ' ἐγὼ θέλω, ποθῶ ..ναί, ποθῶ νὰ τὴν ἀπολαύσω !...

Στάθηκε μιὰ στιγμή, στήριξε τὰ χέρια του στὸ στῆθος του, ἀνάσαινε βαθειὰ καὶ συνέχισε, μὲ μισόκλεισα μάτια, σὰν νὰ ὀνειροπόλευε :

— Τί ὡραία ποὺ ἦταν !... Κ' ἦταν νύχτα ὅταν τὴν εἶδα... Μὰ ἔλαμπε τόσο ἡ ὡμορφιά της !... Ἔβγαινε ἀπόνα χορό... Ἡ μητέρα της ἦταν μαζύ της...Μπῆκαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο... Γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω...Ἤμουνα ζαλισμένος...Ζαλι...

Σώπασε ἀπότομα, ὄρθωσε τὸ ψηλό του ἀνάστημα, τὰ μάτια του ἄστραψαν καὶ γύρισαν ἄγρια πρὸς τὸ μέρος μας :

— Σατανᾶ !...

Πάγωσα ὁλόκληρος...

Εἶχε ἀκούσει τὸ ὕποπτο τρίξιμο ποὺκανε ἕνας τεράστιος ποντικός, ποὺ πέρασε ἀνάμεσα στὰ πόδια μας.

Εὐτυχῶς μᾶς προφύλαξε ὁ ἴδιος αὐτὸς ὁ ποντικός. Πέρασε κάτω ἀπ' τὰ φέρετρα, πίσω ἀπ' τὰ ὁποῖα κρυβόμαστε, καὶ τρομαγμένος ἀπ' τὴν ἐμφάνισί μας ἔκεῖ μέσα προχώρησε γρήγορα-γρήγορα πρὸς τὸν Στῆβενς.

Ὁ βρυκόλακας τὸν σόντριψε κάτω ἀπ' τὸ ταπουῖ του, μουρμουρίζοντας μ' ἀηδία...

Ἔπειτα βυθίστηκε πάλι στὴ ρέμβη του καὶ συνέχισε τὸν μονόλογό του :

— Ναί. ἤμουνα ζαλισμένος ἀπ' τὴν λάμψι τῆς ὡμορφιᾶς της καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ ξεφύγῃ τ' αὐτοκίνητό τους... Μὰ συνῆρθα ἀμέσως...Πήδησα σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τοὺς παρακολούθησα... Ἔφτασα μαζύ τους σπίτι τους... Ὁ σοφέρ, τὸ κτῆνος μοῦ ζήτησε χρήματα.. Χρήματα !... Τί ἀσεβεῖο !... Τοῦδωσα μιὰ γροθιὰ στὸ κεφάλι, τὸν ἄφησα ἀναίσθητο καὶ κρύφτηκα σ' ἕνα στενό... Ἄκουγα τὴ καρδιά μου νὰ χτυπᾷ... Τί κοράξενο !... Καὶ τὰ μεσάνυχτα .. Τὰ μεσάνυχτα πῆρα φτερὰ νυχτοπουλιοῦ, σηκώθηκα σὰν μαῦρο ἀέρα καὶ τρύπωσα σπίτι της... Τὴν φανταζόμουν ὑπέροχη, ἀγγελική, γεμάτη γοητεία νὰ κοιμᾶται μέσα σ' εὐωδιαστοὺς ἀνθοὺς... Μά—καταραμένη ἡ ὥρα !—δὲν μπόρεσα νὰ τὴν πλησιάσω... Φόραγε στὸ λαιμό ἕνα σταυρό, κ' ἕνας φλογισμένος ἐσταυρωμένος ἦταν πάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι της...Ἐφρόνεψε !..."Ετριξα ἔκεῖ τὰ δόντια μου ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν ξυπνήσω... Στάθηκα καὶ τὴν κύτταζα ὧρες πολλές... Κι' ὅταν ἔφυγα εἶχα κατασκρέσει κιεκεῖ τὸ σχέδιό μου...Καὶ νὰ ποὺ τώρα τὴν ἔχω ἐδῶ...Δική μου... Δική μου...

Σώπασε πάλι γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ συνέχισε :

— Ἀρκεῖ νὰ τῆς πῆραν τὸ σταυρὸ ποὺ φοροῦσε πάνω της οἱ ἄχρεῖοι ἐκεῖνοι...

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ καθηγητὴς ἄπλωσε τὸ χέρι του, μὲ σκούντησε ἐλαφρὰ σὲν ὄμο καὶ μοῦγνεψε κάτι. Δὲν κατάλαβα τί ἤθελε νὰ πῆ...Κι' οὔτε τόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω... Ἡ ἀγωνία μου ἦταν ἀφάνταση...

Ὁ Στῆβενς τίναξε ἄξαφνα ψηλὰ τὸ κεφάλι του σὰν νἄθελε νὰ διώξῃ τὶς ἰδέες ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν καὶ προχώρησε στὸ δεύτερο φέρετρο.

Ἦταν τὸ φέρετρο μέσα στὸ ὁποῖο εἴχαμε τοποθετήσει τὴ νέα.

Νάχε ἀκούσει ἄραγε ἡ ἄτυχη κόρη τὰ λόγια τοῦ βδελυροῦ αὐτοῦ τέρατος ; Δὲν μπορούσαμε νὰ τὸ μαντέψουμε... Πάντως δὲν ἔκανε τὸν παραμικρὸ θόρυβο μέσα στὸ φέρετρο, λὲς καὶ ἦταν νεκρή.

Ὁ Στῆβενς στάθηκε μπρὸς στὸ φέρετρο κ' ἄπλωσε ἀνύποπτος τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τὸ ἐγγίξῃ καὶ τὸν εἴδαμε νὰ κάνῃ ἕνα μεγάλο πῆδο πρὸς τὰ πίσω οὐρλιάζοντας.

Ἔσφιγγε τὶς γροθιές του, ἔτριζε τὰ δόντια του, τὰ μάτια του γυαλοκοποῦσαν ἄγρια... τὸν εἶχε πιάσει ἕνας θυμὸς λυσσασμένος, ἄγριος, μανιώδης. Ἡ ὄψι του ἀπὸ χλωμὴ ἔγινε μαύρη, μελάνιασε, συννέφιασε, σκοτίσεκε, σὰν τὸν οὐρανό, λίγο πρὸ τῆς καταιγίδος.
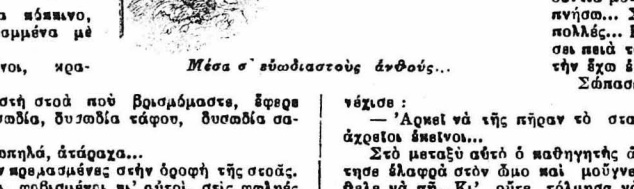
Ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Τόσο ἦταν ἡ λύσσα του ὥστε ἡ φωνή του κυλίγοταν στὸν λάρυγγά του. (Ἀπολουθεῖ)